

[Undervisningsministeren.]

hed til at tale med sluttet styrke til menneskers sind. Der er målt med mine oplevelser en voldsom frigørelsens kraft i Willumsens bedste billeder, de har en vidunderlig evne til at slå vaneforestillinger i stykker og bane vej for frie impulser og for en stærk oplevelse af personligheder og ting. På Københavns rådhus varede det længe, inden man fik mod til at ophænge billedet af rådmand Philipsen; i dag er det det suveræne billede i rummet. Når man een gang har set Willumsens „Sol over Sydens Bjerge“ i Thielska Galleriet i Stockholm, besøger man ikke Stockholm, end ikke på en kort visit, uden at tage derud. Selvom han førte det kunstneriske eksperiment ud til den yderste grænse, bevarer det personlighedens ægthed og styrke.

Jeg er lykkelig over, at der i dette land fortsat er store værdier, som forener os til fælles handling, sådan som det just her sker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lars M. Olsen: Da der er fremsat ønske om, at lovforslaget behandles i et udvalg, skal jeg tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 160 af 18. maj 1937 om folkeskolen med senere ændringer. [Af Kr. Juul m. fl.]

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2089; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3720).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Undervisningsministeren (Bomholt): Der er ingen tvivl om, at Ollerupskolen udfylder en betydningsfuld funktion i den danske skole. Det var mig, der som undervisningsminister i 1950, den 10. august, fik gennem-

ført, at skolen opnåede anerkendelse og tilskud, og jeg har ikke fortrudt denne handling. Under den rådende lærermangel var det nødvendigt, at de frie skoler — friskoler, efterskoler og højskoler — etablerede en læreruddannelse, der kunne sikre skolerne en tilstrækkelig omfattende og tilstrækkelig dygtig hjælp. Set i videre perspektiv er det godt, dersom de frie lærerskoler i fremtiden, som det er sket i fortiden, kan tilføre dansk skole nye impulser.

Under de forhandlinger, der fandt sted inden anerkendelsen, modtog jeg forsikring: om, at skolen i Ollerup kun ville uddanne lærere til de frie skoler og ikke på nogen måde optræde med krav om adgang til folkeskolen. Man ville ganske skrinlægge de tanker, som i så henseende havde været fremme. Når der nu ikke desto mindre tilstræbes en ordening, der tager sigte på folkeskolens embeder, må jeg nok have lov til at sige, at der er gået meget kort tid, siden tilsagnet blev givet. Der er ikke gået en normal uddannelsesperiode.

Vi kender alle de begivenheder, der har fundet sted. Den første forstander, Jørgen Bøgh, lagde ikke skjul på — efter først at have arbejdet en tid med opgaverne — at det for den frie lærerskole i Ollerup var en livsbetingelse, at der blev åbnet adgang for elevernes ansættelse i folkeskolen. Med fastholdelse af det ministeriet givne tilsagn valgte han at tilbyde skolens elever en uddannelse og en prøve, der stod mål med seminariernes. Dette klare og reelle standpunkt mødte som bekendt så megen modstand, at Jørgen Bøgh forlod skolen sammen med flere medlemmer af bestyrelsen, og vi står nu ved begivenhedernes anden akt.

Det var det tidligere medlem af dette ting hr. Hans Pinstrup, der som formand for De jyske Landboforeninger omtalte spørgsmålet på disses sidste generalforsamling. Det hovedargument, som blev ført i marken, var den rådende lærermangel: Hvorfor skal man ikke give Olleruplærerne ansættelse i folkeskolen, når der dog er brug for dem?

Lad mig standse her et øjeblik. Under en samtale med Ollerupbestyrelsens formand, forstander Graysholt, meddelte denne, at det af hvert års elevhold kun drejede sig om 2—3—4 elever. Der var visse elever,